

האזנה השבועי

גליון מס' 49
פרשת **חיי שרה** התשפ"ה

שיעורו השבועי
של מרן ראש הישיבה המקובל הצדיק
רבנו **בניהו יששכר שמואלי שליט"א**

חיי שרה - מוסר לדורות • רבי מרדכי שדעבי

שלושת הסגולות • מעלת העקידה • וישכם אברהם בבוקר • הר המוריה • החיים האמיתיים • יום הולדת • היינו כחולמים • מזמור לתודה • בת עשרים כבת שבע, בת ק' כבת כ' • כל כבודה בת מלך • ימי הגערות • ימי הזקנה • קדושת מערת המכפלה • אברהם ואדם הראשון • בא בימים עם הימים • ניצול הזמן • מלאך • ה' צבקות • זיעתו המופלגת בנגלה ובנסתר • לחם משנה בעל פה! • הרב שרעבי וה"סבא קדישא"

דבר שלישי - "פרשת הקרבנות" גם זה פרשת וירא, בזוהר הקדוש בתחילת הפרשה, מדבר במעלת הקרבנות שמבטלים גזירות קשות. וגם היום שאין לנו בית המקדש, "ונשלמה פרים שפתינו". בסידור היר"א - רבי ידידיה רפאל אבולעפיא שסידר את סידור הרש"ש, מסודרות הקרבנות כל יום. וכשאדם יש לו זמן, יאמר את כל הקרבנות: פרשת עולה, חטאת, אשם, תמיד, להגיד הכל.

וברוך ה' הישיבה כאן סידרה את שלשת הדברים הללו בחוברת אחת כטוב טעם ודעת, העקידה והקטורת והקרבנות, עם פירוש רוט, כדי שאדם יוכל ללמוד בקלות ובמהירות, ויהיו ישועות.

תכנן לחזור בתשובה אבל התוכנית השתבשה...

בפרשת העקידה למדנו מוסר גדול: כתוב - "וישכם אברהם בבוקר ויחבוש את חמורו ויקח את שני נעריו איתו" אברהם איבנו השכים בבוקר - בזריזות! קם וחגר חרבו על ירכו ויחבוש את חמורו!

ורבותינו דרשו על זה: "וישכם אברהם בבוקר" - "בוקר חיי", דהיינו, רמז לתחילת חיי האדם, בטרם יתבגר, שכוחו במתניו, ותאוותיו בוערות, והחומר רודף אחר ענייני העולם הזה. שכבר בזמן הזה יהיה בבחינת: "ויחבוש את חמורו" - שיחבוש את החומריות. "ויקח את שני נעריו איתו" "שני נעריו" רומז לשנות הנערות, שיקח אותם איתו לעבודת ה', שיעבוד את ה' עוד בגיל צעיר. איך כתוב? "מפני שיבה - תקום", שאדם יקום ויעשה תשובה עוד לפני שיגיע לגיל שיבה.

שאדם לא יהיה כבלעם הרשע, שאמר "תמות נפשי מות ישרים ותהי אחריתי כמוהו", הטיפש הזה רצה קודם כל, ב-70 שנה הראשונות, לעשות את כל התאוות שבעולם, ללכת אחרי היצר הרע, ואחרי החומריות. והוא אמר שכשהוא יהיה זקן הוא יחזור בתשובה. האור החיים הקדוש מביא, 50 שנה לשמור טהרת המשפחה - הוא לא רוצה, 50 שנה להניח תפילין הוא לא רצה, 50

שלושת הסגולות של הזוהר

הנה זכינו לשבת הקדושה - שבת פרשת וירא, שמתחילה בהכנסת אורחים של אברהם אבינו, ושם בתחילת הפרשה, הזוהר הקדוש מדבר על מעלת הקרבנות [בפסוק - "ואל הבקר רץ אברהם"], ומסיימת ב"עקידת יצחק".

והנה רבינו האר"י כתב שיש שלשה דברים, שכאשר אדם אומר אותם, הם מכפרים עוונות ומבטלים גזירות קשות: דבר ראשון: "עקידת יצחק" - שזה אחד הדברים הגדולים, ואין נחת רוח לפני ה' יתברך כמו שזוכרים עקידת יצחק. בילקוט ראובני מביא בשם ספר "שערי צדק" שכאשר אדם אומר פרשת העקדה, נפתחים השערים "כתר חכמה בניה", ויורדים רחמים גמורים, ומתבטלים הדינים, והקב"ה לוקח את כל המקטרגים ועוקד אותם - קושר אותם, וסותם להם את הפיות, שלא יוכלו לקטרג על עם ישראל. והגאון יעב"ץ משבח מאוד את מי שאומר פרשת העקידה קודם התפילה: "כמה גזירות הוא מונע, ממנו, ומכל עם ישראל". ויש עוד הרבה סודות על פרשת העקידה, שרבינו האר"י הביאם בשער הליקוטים ובעוד מקומות. ולכן כל יום פותחים את התפילה עם פרשת העקידה.

דבר שני: "פיטום הקטורת", הזוהר מפליג מאוד במעלת אמירת פיטום הקטורת, וכותב שאם אנשים היו יודעים את מעלתה, היו שמים כל תיבה מהקטורת כתר על ראשם, וגם רבינו האר"י מאריך בזה בשער הכוונות, ומקורו מן הזוהר הקדוש שבכמה מקומות מפליג במעלת הקטורת ומביא מעשיות מרב אחא ועוד שעצרו מגיפה וצרות. וכמו שמפורש בתורה שבזמן המגפה אמר משה רבינו לאהרן: "קח את המחטה ותן עליה אש, ושים קטורת, והולך מהרה אל העדה" וכך הוא עצר את המגפה. ולכן צריך להגיד כל יום את פיטום הקטורת הארוך שסידר רב האר"י.

י-ם ת"א חיפה ב"ש

4:21 4:19 4:19 4:01

5:18 5:15 5:17 5:16

5:55 5:53 5:54 5:54

לחסיות ולהנצחות ניתן להתקשר: 02-6249000 | לקבלת העלון דרך המייל שלח בקשה < m6222560@gmail.com

השיעור נמסר בכל יום ראשון בישיבת המקובלים "נהר שלום" בשעה 7:15 בערב ומעובר דרך הלויין, הרדיו ועוד ניתן לשמוע את השיעור בקול התורה שעי"י ישיבתנו הקדושה 0799-111-925 שלוחה 3

נתן אדלר היה גאון הגאונים, המקובל האלקי הרש"ש, שלח אליו את סידור הכונות, ובאותו שבת הוא ראה ברוח הקודש שהרש"ש נפטר. והיה אצלו רבי יו"ט אלגזי תלמיד הרש"ש שכיהן אחריו כראש ישיבת בית אל. הרש"ש היה ראש ישיבת בית אל - 26 שנה, ואחריו היה מהרי"ט אלגאזי ראש ישיבת בית אל גם כן 26 שנה. [ומורינו ורבינו המקובל האלקי רבי מרדכי שרעבי זיע"א הוא המשיך את כל השושלת הקדושה של המקובלים הגדולים של ישיבת בית אל. ובעזרת ה' נדבר עליו עוד מעט כי השבוע יום פטירתו].

איך אמר דוד המלך? "אם אתן שנת לעיני, לעפעפי תנומה, עד אמצא מקום לה' משכנות לאביר יעקב", למה הוא לא מצא מקום? כי דוד המלך ידע שכל ההרים בחזקת עבודה זרה, ולכן הוא התפלל שימצא מקום לה' לבנין בית המקדש. ואז בא איתו שמואל הנביא והראה לו את הר המוריה, שהתרום בזכות אברהם אבינו כמו שאמר רבי נתן אדלר.

לאברהם אבינו היה שני מקומות שהיה מתפלל בהם: אחד, בשדה מערת המכפלה שם היה מריח ריח גן עדן, והשני, בהר המוריה, במקום העקידה.

המצב לא פשוט! לא לזוטר!

העיקר, שעכשיו בסוף פרשת וירא קראנו את פרשת העקידה, וזה הזמן לעורר שמעלת העקידה היא גדולה מאוד. ולכן בכל יום בבוקר, אדם יאמר פרשת העקידה, ואף יום אדם לא יוותר על זה! ואדם יקח עכשיו לתשומת ליבו את הדברים הללו, ויקיים חזק: "וישכם אברהם בבוקר ויחבוש את חמורו" בעוד כוחו במתניו. ובפרט עכשיו שעם ישראל נמצא במצב לא פשוט, כל יום חס ושלוש מתים לנו חיילים, איך אפשר דבר כזה?? לכן צריך הרבה תפילה והרבה זעקה לבורא עולם, וכל יום לומר פרשת העקידה וקטורת ופרשת הקרבנות וככה תהיה ישועה גדולה לעמו ישראל.

מי יכול לחגוג ביום הולדת

ועכשיו נדבר על פרשת השבוע: "ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים, שני חיי שרה". הפרשה הזו נקראת פרשת "חיי שרה". אבל צריך להבין, שהפרשה הרי מייד מדברת על פטירת שרה ולא על חייה: "ותמת שרה בקרית ארבע היא חברון". ואם כן, איך יתכן שהפרשה נקראת חיי שרה והיא מדברת על פטירת שרה? איך זה הולך ביחד?

אלא, רוצים ללמדנו, שעיקר החיים של הצדיקים זה חיי עולם הבא, כי העולם הזה חולף כמו חלום! והוא לא המטרה! אלא המטרה שאנחנו פה, זה החיים האמיתיים - חיי העולם הבא, זה המטרה! כמו שאמר רבותינו: "התקן עצמך בפרוזדור כדי שתכנס לטרקלין". ה'פרוזדור' זה העולם הזה, שאדם נמצא בו כדי לסגל בו תורה ומצוות, וה'טרקלין' זה העולם הבא.

ולכן אחרי שאדם נפטר הוא נקרא חי. ולכן הפרשה נקראת "חיי שרה", כי למעשה עכשיו שרה התחילה לחיות חיים אמיתיים מאושרים, רק עכשיו!

והנה כתוב "ויבא אברהם לספוד לשרה ולבכותה", המילה לבכותה כתובה עם האות כ"ף קטנה. מדוע? חכם עובדיה ע"ה היה אומר על זה: שבפטירת שרה אמנו, נפתחו השמיים לאברהם אבינו, והוא ראה איפה שרה חיה! איזה חיים! איזה עולם הבא! איזה גן עדן עליון! איך היא שמחה! איזה זכויות יש לה! ואחרי שראה את זה, על מה יבכה? הרי היא המאושרת בעולם! יש לה חיים אמיתיים!

ואם כן מדוע הוא בכה? כי אנשים לא מבינים שאברהם אבינו

שנה לשמור שבת הוא לא רצה, הוא תכנן שכשהוא יהיה חתיאר... הוא יבוא אצל הרב והוא יגיד "אני רוצה לעשות תשובה"...

וכי זה חכמה? כשיהיה בגיל 70-80 הרי כבר מת לו היצר הרע... עכשיו הוא עושה תשובה!...? הרי כבר אין לו כח לעשות את תאוות ליבו, אז הוא אומר שיחזור בתשובה. וזה מה שאמר בלעם: "תמות נפשי מות ישרים ותחי אחריתי כמוהו". - בשעת המיתה אחרי גיל זקנה תחי אחריתי כמוהו.

"יש כאלה שביום הולדת, עושים שירים וזמירות", הרי זה פלא, כי הם צריכים להיות עצבים ביום הולדת, כי כל זמן שמזדקנים, הם מתקרבים יותר ליום הדין הגדול והנורא! אבל יש כאלה שיכולים לשמוח

אבל מה בסוף קרה לו? "ואת בלעם בן בעור הרגו בני ישראל בחרב" הוא היה סך הכל בן 35! בעודו צעיר, כוחו במתניו!... אין ביטוח חיים לאף אחד! החכמה היא לחיות יהודי! לא רק למות יהודי!

תקשור אותי טוב!

אמנם זה לא טוב לתכנן את זה, אבל אם קרה ובימי הנערות לא הלך לעבוד את ה' מספיק, וכבר התבגרנו.... לא נורא... מתי שאדם יתעורר זה טוב! לא יאבד את זה! אבל מעכשיו! מהרגע הזה! לא לתת ליצר הרע לדחות! להשתדל בכל כוחנו, נקום ונעשה רצון אבינו שבשמיים, והקב"ה יקבל.

אחרי שאברהם השכים בבוקר, הוא הלך לשחוט את יצחק בנו, באיזה התגברות ואהבה, באיזה מידת ה'נשתוון', רק לעשות רצון ה', באיזה חשק! ויצחק גם כן היה באותה רמה של חשק! ואף היה מתחנן לאבא שלו: "אבא, תעקוד אותי, תקשור אותי טוב, כדי שאני לא יזוז ותהיה ח"ו איזה פגימה, וחלילה לא אהיה ראוי לקרבן", שהכל ילך במישרים.

הר המוריה - הר או מישור?

אברהם אבינו הלך להקריב את יצחק באותו מקום שאדם הראשון הקריב קרבן, ובאותו מקום שנח הקריב קרבן, שזה הר המוריה - "וירא את המקום מרחוק", הוא רואה אותו וראה ענן ועמוד אש.

וצריך להבין הרי הגמרא במסכת עבודה זרה אומרת, ש"כל מקום שאתה מוצא הר גבוה וגבעה ועץ רענן, יש שם עבודת כוכבים", כי היו עובדים עבודה זרה בכל ההרים. וכך היה עוד מלפני אברהם אבינו. ואם כך צריך להבין איך נתקדש הר המוריה, ואיך יתכן שנבנה עליו בית המקדש?

מתרצים התוספות שהר המוריה נבחר על פי נביא. אבל החתם סופר אומר תירוץ אחר, דבר פלא בשם רבי נתן אדלר: שבאמת בהתחלה הר המוריה לא היה הר, אלא מישור, וכאשר אברהם ראה את המקום מרחוק, זה היה מישור, הקב"ה שמר אותו בתור מישור, ואז, לפני העקידה, אברהם אבינו התפלל: "רבונו של עולם, המקום הקדוש שאדם הראשון ונח הקריבו בו קרבנות, היתכן שזה יהיה מישור? אני רוצה שזה יהיה הר לכבוד ה' יתברך!" ואז העמק הזה התחיל להתרום, ונעשה הר.

כך מביא החתם סופר בשו"ת חתם סופר בשם רבי נתן אדלר. רבי

משיח, ברגע אחד הכל ישתנה, וכולם ירוצו? איזה שמחה איזה זה, יש בית המקדש! אבל איך אפשר להבין שכל העולם ישתנה ברגע אחד?

אלא, אומר הבן איש חי, שזה יהיה כמו חלום, למשל, אדם אכל טלה... הלך לישון שינה עמוקה, והוא חולם שלקחו אותו לטיול לגני יורק והציעו לו איזה עסק, והוא פתח שם עסק... נגיד חד פעמי... והעסק מצליח ומשגשג, ועולה במימדים אדירים, ובינתיים, הוא מרויח כסף ונהיה עשיר, והוא פותח ישיבות, בונה בניינים, הכל של תורה, עוד ישיבה, ועוד ישיבה, וגם לבעלי תשובה, ושולח כסף לכל העולם, ומקרב את הגאולה בצורה לא רגילה, והוא חולם שהישיבות גדלות במשך שנים והתלמידים כבר מתחתנים, עשרים שנה, שלושים שנה, והעסק מרויח.

והנה פתאום האדם הזה מתעורר מהשינה, ומה מתברר? שכמה זמן היה כל החלום הזה? רגע אחד!... אומר הבן איש חי, בשוב ה' את שיבת ציון, הכל יהיה כמו אדם שחולם חלום, במהירות האור הכל יקרה בשניות, אבל זה יהיה בפועל, ולא רק בחלומות, וזה הפירוש "היינו כחולמים".

וזה דומה למה שראינו אצל יוסף הצדיק, כמה יסורים סבל? מכרו אותו, וסבל בבית האסורים, אבל בסוף כשהתברר לו התמונה, שהכל זה עילת העילות וסיבת הסיבות, שהוא נשלח להציל את עם ישראל, כדי שיהיו במצרים ארבע מאות שנה שמה להשתעבד והכל והוא נשלח ראשון לסדר את כל העניינים, עכשיו ברגע אחד התבהרה כל התמונה, הכל נהיה מובן, למה הוא נמכר, ולמה ירד, פתאום כל החלום הזה של עשרות שנים, התברר ברגע אחד.

ככה זה כל אדם, בסוף החלום הזה יתבהר והוא יראה שהכל לטובתו, כאשר אדם יעלה לעולם העליון אחרי מאה ועשרים שנה, הוא יראה שכל מה שקרה איתו בכל תהליך חיו, הכל מכוון, והכל זה עילת העילות וסיבת הסיבות.

כמו ילדה בת שבע

הפסוק אומר "ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים", רש"י כותב, למה כתוב "שנה" בכל מספר, הלא לכאורה היה צריך להגיד בת "מאה עשרים ושבע שנים", ולא "מאה שנה ועשרים שנה", אומר רש"י: ללמדנו שהיא היתה בת ק' כבת כ' - לחטא. ובת עשרים כבת שבע - ליופי.

לפני שהם באו, רבי חיים ביקש מאשתו הרבנית: "תעשי לי עוגה שלש קומות אבל משהו עם קצפת, הכי טעימה שאפשר!..." , זאת הרבנית, מבוגרת, אף פעם הרב לא ביקש עוגה, היא לא יודעת... אבל היא לא מדברת, מה היא תגיד?

אבל זה לכאורה לא מובן, מה הפירוש "בת עשרים כבת שבע ליופי"? מה המעלה בזה? הרי לכאורה לבת שבע אין יופי יותר מבת עשרים?

אומר הבן איש חי, ששרה אמנו ידעה שכל העולם הזה הבל וריק, ואף שהיא היתה יפה שביפות, היא לא שמחה לב על היופי. ולכן אפילו שאשה בת עשרים בדרך כלל דואגת על היופי שלה, אצל שרה אמנו היא היתה בת כ' כמו ילדה בת שבע שלא מעניין אותה להתייפות, כי אצלה זה היה הבל הבלים! וזה המעלה שכשהיתה

רואה ויודע הכל, והוא חשש שייגדו: "זה לא בוכה על אשתו", לכן אברהם הוריד קצת דמעות, ולכן כתוב ולבכותה עם כ"ף קטנה.

החזון איש שיום פטירתו שבבת שעברה, היה אומר: "יש כאלה שביום הולדת, עושים שירים וזמירות", הרי זה פלא, כי הם צריכים להיות עצבים ביום הולדת, כי כל זמן שמזדקנים, הם מתקרבים יותר ליום הדין הגדול והנורא! אבל יש כאלה שיכולים לשמוח - מי ששומר תורה ומצוות, יכול לשמוח! כי הוא מילא עוד שנה, בתורה ובמצוות, והוא מתקרב לחיי העולם הבא, ששם זה העיקר!

איפה נעלם כל החינוך שהשקעתי בו

הפרשה פותחת: "ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה, ושבע שנים, שני חיי שרה". רש"י מעיר: מדוע הפסוק חוזר ואומר "שני חיי שרה", והרי כבר כתוב בתחילת הפסוק ויהיו חיי שרה? אלא, אומר רש"י: ללמדנו שכל ימיה היו שווים לטובה. כלומר, מה שכתוב בהתחלה "ויהיו חיי שרה" זה כדי לומר כמה זמן היא חיה, אבל סוף הפסוק "שני חיי שרה" בא ללמדנו שכולם שווים לטובה! ולכאורה זה לא מובן, וכי כל ימיה ושנותיה היו "כולם שווים לטובה"? הרי היו לה כל כך הרבה צרות ונסיונות בחיים! גיירה כל כך הרבה אנשים, היא ואברהם, והקב"ה אומר להם: "לך לך מארצך!" עלו לארץ ישראל ונהיה רעב, ירדו למצרים ותקח לבית פרעה, ושנות עקרות, ובית אבימלך, ניסיונות, ניסיונות! איפה "כולם שווים לטובה"?

ובפרט ניסיון העקדה, שהיה לה ניסיון קשה, שעל ידי בשורת העקידה שנזדמן בנה לשחיטה וכמעט שלא נשחט, פרחו נשמתה ממנה ומתה. ואין הכוונה שהיא נבהלה שנשחט, אלא להיפך, היא שמעה שלא נשחט, והיא נבהלה, כי הרי היא גידלה את יצחק שימסור את עצמו רק לכבוד ה' יתברך! שום דבר אחר לא מעניין! והיתה בצער, איך הבן שלה לא מסר את עצמו? איפה החינוך? שלושים שנה אני עובדת עליו, איזה בן יש לי? לא יכול להיות! מרוב הצער הזה פרחו נשמתה! נמצא שכל החיים היו לה נסיונות, ואם כן מה הכוונה ש"כולם שווים לטובה"?

אלא, "כולם שווים לטובה", כי כל מה שעבר עליה, היא מעולם לא התלוננה! זה מידת ה'נשתווין', הכל הבל הבלים! את כל הניסיונות היא קיבלה בשמחה! היא ידעה ש"נתת ליראיך נס להתנוסס" - כל ניסיון מרומם את האדם. והיא היתה מדלגת על הניסיונות כי ידעה שהכל זה זה רצון ה'. לא היה לה בעיה בשום דבר! ולכן, אצלה כולן היו שווים לטובה!

כתוב בספרי חסידות, הנה רבותינו אמרו ששרה היתה "בת ק' כבת כ'". מה הכוונה? ואמרו על דרך הרמז, שמזמור ק' בתהילים זה "מזמור לתודה", ומזמור כ' בתהילים - זה - "יענך ה' ביום צרה". ואצל שרה, לא משנה מה היה לה, גם כשהיתה ביום צרה, היא היתה במזמור לתודה! אצלה הכל היה טוב! אם זה צרה או ישועה, זה אותו דבר! זה הכי טוב! "מזמור לתודה" על הכל! גם על הבעיות.

הבעל שם טוב היה אומר: "שויתי ה' לנגדי תמיד" - שישים שם הוי"ה מול עיניו, ו"שויתי" לשון השתוות, שכל מה שיארע לאדם תמיד "שוויתי" - השתוות לפני השם יתברך! אין עליות, אין ירידות, אין בעיות, אין צרות, אין עניינים! זה מידת ההשתוות!

החלום יתבהר ברגע אחד

כתוב "שיר המעלות בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחולמים", מה הפירוש "היינו כחולמים"? רבי יוסף חיים אומר על זה כמה פירושים, ואחד הפירושים שלו: כתוב, שלעתיד לבוא, כשיבא

ללכת לעבודה, "כל כבודה בת מלך פנימה", וכי שרה אמנו הלכה לעבודה?

בישיבת פורת יוסף היה רב אחד שקראו לו זאב ציון, היה צדיק, יש לו חתנים תלמידי חכמים, ובנים תלמידי חכמים. חכם בן ציון היה מאוד אוהב אותו, פעם חכם בן ציון שמע ממנו פעם שיעור בבית הכנסת "צלחה ומזל" וכשבא לישיבה ואמר: "שמעתי את הרב זאב ציון נותן שיעור, ממש כמו שאני אוהב, בעיון, בהבנה טובה, משהו, שמחתי מאד".

בפורת יוסף שאלו את החכם הזה: "מה אשה צריכה לדעת לפני שהיא מתחתנת?" והוא היה אומר שהיא צריכה לדעת לעשות ספונג'ה, לבשל בטאטה, לסדר את הבית, לעשות קוב'ה, ו"יפראך", זה מה שהיא צריכה לדעת, מה היא צריכה לדעת יותר?...

בישיבת פורת יוסף זה היה פתגם חזק אצלנו, וזה דבר אמיתי. אשה לא צריכה לדעת הכל, היא צריכה יראת שמים שהיא תגדל בבית של תורה, שיהיה לה יראת שמים, שהבנים שלה יהיו צדיקים. והיא צריכה להמריץ את הבעל: "אתה אין לך מה לעשות פה, כל העבודה עלי, אתה תלך ללמוד ואני מסדרת לך את הכל, לך ללמוד!"

צנון לצעירים וחזרת למבוגרים

העיקר מה שאומר רבי יוסף חיים שלשרה היתה בנערותה גם את המעלות של זקנה, ובזקנותה היו לה גם את המעלות של נערות.

ראש הישיבה היה אומר את אותו רעיון על מה שאומרת הגמרא ש"מעולם לא זז משולחנו של רבנו הקדוש לא צנון ולא חזרת, לא בימות החמה ולא בימות הגשמים", והיה שואל ראש הישיבה, מה המעלה בזה? וכי אצלנו זה חסר? הרי היום יש הכל בשוק, צנון, חזרת, הכל אתה יכול לקנות ברגע.

אלא, אומר ראש הישיבה, שצנון רומז ל"חריפות", וחזרת רומז ל"חזרה" ושינון, שזה שני בחינות בלימוד. ובדרך כלל, אדם בזקנותו, אין לו כח לפלפל וללמוד חדש, אלא הוא רק חוזר על הלימוד, ומאידיך אדם בצעירותו לא רוצה חזרות, הוא רוצה אש ופלפול! אבל אצל רבנו הקדוש גם בימות החמה וגם בימות הגשמים, גם בזקנה וגם בצעירותו, תמיד היו גם חריפות וגם חזרות!

אדם וחיה התנגדו: אל תקבור כאן את שרה

אחרי ששרה אימנו נפטרה, מייד אברהם אבינו רץ לקנות את מערת שדה המכפלה. מדוע הוא מייד רץ דוקא לשם? אומר הזוהר הקדוש, שאברהם אבינו היה זריו וקם מוקדם בכל בוקר, ותיקן את תפילת שחרית, אך הוא לא היה רוצה להתפלל בתוך העיר, ולכן היה יוצא להתפלל מחוץ לעיר, והיה מתפלל על השדה הזאת של מערת המכפלה, כי היה מריח שם ריח גן עדן, והיה רואה שם אור שיוצא מהמערה, ומשם הקב"ה מדבר איתו, ותמיד אברהם התפלל אצל שם במערה הזו, כי לא ידע שקבורים שם אדם וחיה. אבל הוא החליט לקנות אותה כי הבין שזה משהו מיוחד.

אמנם, לפני ששרה נפטרה הוא לא ביקש לקנות את המערה, כי אמר: "אם אני אבוא לקנות אותה, כולם יגידו כנראה יש כאן אוצרות ולא ימכרו", לכן הוא חיכה להזדמנות.

עכשיו שנפטרה שרה, הוא מייד בא וביקש לקנות את זה בשביל קבר לאשתו, ועפרון לא ידע את הערך של המערה הזאת, ראה בתוכה רק חושך ולא שום אור ופחד ממנה... והיה אומר "מה אני יעשה בה...". והיה שמח שהגיע אחד שרוצה לקנות את זה, כנראה לא מבין בעניינים...

בת כ', היתה כבת 7 ליופי, כי אצלה העיקר היה הרוחניות. [וגם אברהם אבינו לא שם לב לזה, כמו שכתוב הנה נא ידעתי כי אשה יפת מראה את, שעד אז לא ידע].

ביקר שם בבית הקברות והוא רואה על המצבות: אברהם בן יצחק ע"ה נפטר בגיל עשר שנים, שמוליק נפטר בגיל ארבע שנים, רחל נפטרה בגיל 20, כולם נפטרו צעירים.. הכי זקן שהוא מצא: שלושים שנה...

זקנה בת 90 רצה כמו נערה

עוד דבר אומר רבנו יוסף חיים מה הפירוש "בת ק' כבת כ"?" שיש מעלות טובות לזקנה, ויש מעלות מאד טובות לימי הנערות. למשל, בזקנה יש ישוב הדעת, וקרירות - התאוות לא כל כך בוערות. לעומת זאת בימי הנערות גם יש יתרונות: התלהבות, מרץ, זריזות, חשק, לעבדיק'...

ובאה התורה להגיד, ששרה אימנו, בצעירותה היו לה גם את המעלות של הזקנה, ובזקנותה עדיין היו לה את המעלות של ימי הנערות כמו צעירה, היא לא היתה כמו זקנה, אלא היא היתה כמו בחורה, היתה רצה, מכינה, איך אמר לה אברהם: "מהר"י שלש סאים קמה, אתה יודע מה זה שלש סאים? כמות גדולה! והוא אומר לה "מהר" אני רוצה עכשיו, ומייד היא קמה בזריזות, "כן אדוני!"

מי יודעת להכין עוגה כמו הרבנית?

וצריך לדעת שזה עיקר העבודה של האשה. מסופר שפעם ביקשו מר' חיים שמואלביץ שיבואו אליו שתי כתות מסמינר בית יעקב שצריכות להתחתן, כי רצו להראות לו איזה ידע יש להם בחומש, ואיך הם יודעות הלכות.

לפני שהם באו, רבי חיים ביקש מאשתו הרבנית: "תעשי לי עוגה שלש קומות אבל משהו עם קצפת, הכי טעימה שאפשר!...", זאת הרבנית, מבוגרת, אף פעם הרב לא ביקש עוגה, היא לא יודעת... אבל היא לא מדברת, מה היא תגידי? הרי שרה אמנו אמרו לה שלש סאים קמה סולת, והיא לא דיברה מילה...

הלכה לשכנות וביקשה מהם, "הרב רוצה שאני אכין עוגה רבנית... תלמדו אותי מה לעשות", באו השכנות עזרו לה ולימדו אותה... נטחן שקדים, נשים, נסדר, ונשים למטה קצפת, עשתה ניסיונות, בקיצור בסוף הכינה עוגה שלש קומות...

הגיעו הבנות של הסמינר, נכנסות לבית, והרב קורא לרבנית: "את יכולה להביא את העוגה?" והוא הניח את העוגה לידו. והמורה אומרת לרב: "הם באו להיבחן על חומש והלכות", אמר להם הרב: לפני שאתם עושות בחינה על החומש, קודם כל אני רוצה לדעת האם אתם יודעים להכין עוגה כמו של הרבנית...

והוא התכוון לומר להם, שיותר חשוב שאשה תדע להכין עוגה, להכין אוכל, חורשה סבוי, לבשל, לנקות, לסדר. אבל חומש? שבעלה ילמד... היא צריכה לדעת להכין...

אין לך מה לעשות כאן!

אשה יראת שמים, צריך שהראש שלה יהיה בבית, היא לא צריכה

והוא הולך ואומר: "רבש"ע תראה, אשתי רוצה אלף שקל להיום בשביל פרנסת הבית, אנא תזמין לי פרנסה מידך המלאה והרחבה", והוא הולך, והקב"ה שולח לו את חברו שבא ואומר לו: "אני צריך היום דחוף, אני רוצה לבנות איזה כותל ולטייח אותו, אתה יכול?". והוא אומר: "כן, אבל אני רוצה אלף שקל", והוא אומר: "איין בעיה, אתן לך אלף מאה..." ואם תוך כדי הבניה הוא קורא מזמורים, לומד, חוזר על הדף יומי בעל פה, והוא בונה את הכל, הכל רץ לו, עושה חגורה של בטון באמצע כדי שיהיה חזק... מסדר את הכל רואה הכל יפה יפה, ובעל הבית אומר לו: "ביומו תתן שכרו" - סופר לו אלף מאה ונותן לו.

הוא הולך לבית בצהריים, אשתו הכינה לו ארוחת צהריים, איזה מרקיתוס קטן... ואומר לה: "הנה, אלף [וצריך מאה שקל מעשר לנהר שלום...]. והיא לוקחת, וקונה בזה צרכי הבית. איזה חיים טובים אלה. ואח"כ הוא הולך ללמוד שמוח, יש יותר טוב מזה? זה הפירוש אברהם זקן "בא בימים", כל יום עם המטען שלו, עם הלימוד שלו, עם החבילה שלו, עם החסד שלו, כל יום מלא!

הכי זקן בעיירה הגיע לגיל 30

יש מעשה באדם אחד שהזדמן לאיזה עיירה שכל תושביה יראי שמים, ביקר שם בבית הקברות והוא רואה על המצבות: אברהם בן יצחק ע"ה נפטר בגיל עשר שנים, שמוליק נפטר בגיל ארבע שנים, רחל נפטרה בגיל 20, כולם נפטרו צעירים.. הכי זקן שהוא מצא: שלושים שנה... הוא התפלא ושאל את בעל הבית קברות: "ראיתי בעיר אנשים זקנים, בגיל 80-90, ופה אני רואה מצבות משונות?".

אמר לו: "פה כותבים נטו, לא ברוטו..." כמה נטו הוא עבד את ה', כמה כל יום למד, כמה התפלל, כל יום נגיד כמה היה לו, חמש שעות, שעתיים, שלוש שעות, מצרפים, כמה לימים, וזה השנים שלו, כל יום אדם עושה חשבון נפש וכותב... וזה היה אברהם זקן בא בימים, לא ברוטו, בא בימים נטו!

ובאמת מערת המכפלה זה אחד מהדברים שאף אחד לא יכול לערער שזה שלנו, כי אברהם אבינו קנה את המערה הזאת בכסף מלא.

וממשיך רשב"י ואומר: כשנכנס אברהם למערה, ראה אור גדול, והתחיל להוציא את העפר, ונתגלו לו שני קברים. ופתאום נעמד אדם הראשון ואמר לו: "כאן זה פתח גן עדן, פה הקב"ה שם אותי, המקום הכי טוב וקדוש בעולם, אך מבחוץ לא יודעים, מפה יש את כל הטוב בעולם, אבל תדע לך, שאפילו שאני בפתח גן עדן, עד שאתה נולדת, לא הגעתי למקום שלי בגן עדן, ורק אחרי שבאת לעולם תיקנת את הנשמה שלי, ואני מודה לך שעשית את העבודה בזריזות ובחשק בעבודת השם!", כמו שכתוב: "ויחבוש את חמורו ויקח את שני נעריו איתו", איזה נעריו? נעריו של אדם הראשון.

אבל אדם הראשון אמר לאברהם: "אני וחוה מתביישים ממך ומשרה אשתך, אל תקבור כאן את שרה, חוה לא מסכימה! היא אומרת איך אני אעמוד בפני הצדקת הזו?" אמר לו אברהם: "אני אתפלל עליכם, ואני אגמור את התיקון שלכם בחזרתכם למנוחות, לכן כתוב "ואחרי כן קבר אברהם את שרה אשתו", למה צריך את, רבותינו אמרו זה בא לרבות גם את חוה, שקבר גם את שתיהן, וחוה היתה שמחה.

ואומר רשב"י שלכן כתוב: "אלה תולדות השמים והארץ בהבראם", "תולדות השמים והארץ" - זה אדם וחוה, שנקראים תולדות של השמים והארץ, כי הקב"ה ברא את אדם וחוה מן השמים ומן הארץ, "בהבראם" - בזכות אברהם.

כל יום עם המטען שלו

כתוב: "ואברהם זקן בא בימים" מה הכוונה "בא בימים", והרי אם היה זקן, הרי בודאי בא בימים? אלא אומרים רבותנו שאברהם אבינו יודע לנצל כל יום בחיים, כל יום הוא היה בא איתו בשלימות, כל יום מהבוקר שקם, כל רגע, כל שעה, הכל כמונה מרגליות.

כמה גדולה מעלת אדם שממלא את ימיו ומנצל כל רגע, בחצות עושה תיקון חצות, בוכה על גלות השכינה, קם בבוקר השכם - "מודה אני לפניך מלך חי וקים שהחזרת בי נשמתיי". "אשר יצר את האדם בחכמה".

ואחר כך הוא מברך ברכות השחר להשי"ת, באיזה אהבה וחיבה, וצריך לדעת, שכל הי"ח ברכות השחר יש בהם סודות אדירים, הנותן לשכוי בינה להבחין, פוקח עיוורים, מתיר אסורים, זוקף כפופים, מלביש ערומים, כל דבר יש בו סוד, מלבד הפשט שלו, יש בו כוונות נוראות וסודות גדולים. כל ברכה שאדם מברך ומשבח. ואחר כך ברכות התורה. והולך למקווה טהרה, מטהר עצמו לפני התפילה, לומד תורה, איזה דבר נפלא זה!

כשאדם יש לו בוקר כזה, כבר כל היום שלו מסודר, איך הוא הולך אחר כך ללמוד, איך הוא הולך להתפלל, איזה שמחה זאת! ואחרי התפילה אחרי שגמר גם חק לישראל, ודף היומי, הוא רץ לבית, כי צריך לעורר את הרבנית שלו, לכן מה עושה, בא מוקדם, הולך קונה ג'יבן, זעתר, שמן זית, קונה סלטו... מסדר ומכין את הכל, אומר לאשתו: בבקשה קומי, נאכל יחד ארוחת בוקר, אני צריך לרוץ ללמוד, או לרוץ לעבודה. והיא מברכת ברכות השחר.

והם אוכלים ושומחים ביחד, והוא אומר לה: עכשיו נברך ברכת מזון להקב"ה, והוא מברך ברכת המזון, ולפי שהולך לעבודתו, הוא שאל אותה כמה פיפן להיות? כמה את צריכה להיות? והיא אומרת למשל: אלף שקל להיות, אלף שקל? לא הרבה... בסדר...

דרש להם את כל הלכות שחיטה וטריפות, כל הספיקות, הכל בדרשה של הבר מצוה, הביא מכל הש"ס, כל הרמב"ם, סידר הכל אחת לאחת, ובמעמד הזה בחנו אותו חכמי תימן, וראו אותו כזה, מיד כתבו לו תעודת שוחט מוסמך

זה לא אני, זה אבא שלי

רבותינו אומרים, שעד אברהם אבינו לא היתה זקנה. מה הכוונה? הרי היו זקנים, אברהם ושרה היו זקנים באים בימים, ובנות לוט אמרו "אבינו זקן"? אלא, שעד אברהם הזקנה לא היתה ניכרת, הצעיר וזקן היו נראים אותו דבר.

ואברהם אבינו התפלל להקב"ה, אמר: "טועים ביני לבין יצחק, אנחנו בדיק אותו דבר", היו רואים את יצחק אומרים לו, 'אברהם, מה נשמע? מה איתך, אתה יכול לבא אצלנו לדרוש?... ויצחק אומר: אני יצחק, אני לא אברהם, אבא שלי זה אברהם, התבלבלו ביניהם... לכן ביקש אברהם אבינו שיהיה זקנה, שיראו את הזקנה, שיהיה דיקנא לבנה, כשאדם זקן יהיה לו זקן לבן.

דרך קיצור השמורה לבעלי תשובה

אני רוצה לקרוא את הזוהר, פלאי פלאות, אומר רבי שמעון בר יוחאי: **תא חזי, אברהם אתקריב לגביה ונתאבותיה דיליה הנה כל יומיו ביהאי, אברהם התקרב להקב"ה ותשוקתו היתה כל הזמן להיות קרוב להקב"ה ולא אתקריב אברהם ביומא חדא או בזמנא חדא אלא עובדוי קריבו ליה בכל יומיו מדרגא לדרגא, עד דאסתלק בדרגוי**

כבר כשהייתי ילד הייתי כאן וגם התחנתני אצל הרב, וכשהייתי ילד, הייתי מתפלא, איפה כל העולם? איך הם לא מבינים שיש פה מלאך ה' צבקות?! הוא היה קדושה גדולה. ולא היה דבר שהוא לא ידע בתורה הקדושה.

לפני שהוא נולד, אמרו להורים שלו מן השמיים, שעתיד להולד להם בן קדוש. והוא גדל יתום מאבא ואמא, אביו נפטר כשאמו היתה בהריון, ואחרי כמה שנים אמו נפטרה, וזכה למעלות נשגבות.

אומרים שביום הבר מצוה שלו, הוא הפליא את כל חכמי תימן, כי דרש להם את כל הלכות שחיטה וטריפות, כל הספיקות, הכל בדרשה של הבר מצוה, הביא מכל הש"ס, כל הרמב"ם, סידר הכל אחת לאחת, ובמעמד הזה בחנו אותו חכמי תימן, וראו אותו כזה, מיד כתבו לו תעודת שוחט מוסמך, ובבר מצוה אמרו לו: "תשחט עכשיו", והוא שחט על ידו, ומאותם כבשים ששחט, כולם אכלו בסעודת הבר מצוה. ואומרים שבגיל חמש עשרה, הוא נבחן אצל חכמי תימן על כל ארבע טורים בעל פה, עם הבית יוסף!

למחרת באו, שואלים אותו, "שתלת שתילים?" עשרה שתילים הבאנו לך, והוא אמר להם: "רבות, אתם הבאתם לי עשרה, אני שתלתי מאה!" שואלים אותו: "איפה שתלת?"

הרב העיד: אין לי שום השבעה

והאמת שבשבילי זה לא פלא, כי אנחנו היינו יושבים פה ילדים, וכל יום היה נותן לנו שיעור פרק ברמב"ם וטור בית יוסף, כל יום, והכל בעל פה, זה היה פלא פלאות.

ואף פעם הוא לא היה מלמד עם ספר, הוא היה יושב בלי ספר, המגיד קורא והוא מלמד את הכל, הוא גם לא צריך שהוא יקרא רק הוא, הוא יכול לקרוא את כל הפרק בעל פה עם הלחם משנה.

כל ארבע שנים היינו מסיימים את הרמב"ם, פעם אחת אמרנו עכשיו אנחנו רוצים עם לחם משנה, רצינו לדעת אם הרב יודע גם... והוא אמר: לא זה קשה, אומר לנו הרב: אתם לא תצליחו. אמרנו: "קצת כבוד הרב", והוא הסכים והוא היה יודע את הכל בעל פה, ככה כמה חודשים, ולא היינו תופסים כלום, היינו ילדים, אבל הוא היה אומר הכל בעל פה, בית יוסף על הטור, גורס אותו, גורס אותו בע"פ. ולנו זה היה פלא.

והיינו אומרים לרב איך זה יכול להיות דבר כזה, יש על הרב כנראה השבעה, והיה אומר לנו: "שום השבעה, אני הייתי מכין שיעור, שישים פעם", היה חוזר ששים פעם, איזה עמל, איפה יש דבר כזה? ועכשיו אני מדבר על הפשט - הנגלה, ותיכף נדבר על הקבלה...

לא נטעתי עשרה שתילים אלא מאה שתילים!

הוא התחתן עם הרבנית, כשהיא היתה בגיל תשע, והוא היה בחור צעיר. עלה לארץ, אומרים שירד מהספינה בהתרגשות רבה, היה מנשק ארץ ישראל, והסוכנות לקחו אותו לעיר רחובות. אמרו לו, "פה יש תימנים, אתה תימני, יש תימנים פה".

והיה שמה איזה מדרוך שאמר להם: "אתם באתם לפה לארץ קדושה, צריך לעבוד את האדמה", נתן לכל אחד עשרה שתילים, כדי שכל אחד יטע את כולם, ולמחרת הגיע מדרוך שלימד אותם איך נוטעים ומה עושים. והרבנית אומרת לרב: "רבי מרדכי מה תעשה? אתה רגע אחד לא עוזב את הספר, עכשיו מה יהיה תלך לנטוע שתילים?" והוא אמר לה: "מה את דואגת? שימי את השתילים בצד", והיא שואלת: "אבל מחר יבקשו לראות מה עשית", והוא אמר לה: "אל תדאגי, מה הם בכלל, אני עובד את הקב"ה, אל תדאגי".

למחרת באו, שואלים אותו, "שתלת שתילים?" עשרה שתילים הבאנו לך, והוא אמר להם: "רבות, אתם הבאתם לי עשרה, אני שתלתי מאה!" שואלים אותו: "איפה שתלת?" והוא אמר להם:

שאדם לא יחשוב שבפעם אחת יכולים להיות חסידא קדישא, אלא כל יום הוא היה נמצא במעלית ועולה מדרגה לדרגה, לא היה היום עולה מחר יורד, אלא "בני עליה", כל הזמן לעלות, לעלות, זה אברהם אבינו, בד הנה סיב ועאל בדרגין עלאין בךא חזי דכתיב וְאַבְרָהָם זָקֵן עָלָה מִדְּרָגוֹת עֲלִיּוֹנוֹת וּבְדִין בָּא בְיָמִים בְּאֲנֹן יוֹמִין עֲלָאין בְּאֲנֹן יוֹמִין וְדִיעָאן בְּרִיא דְמְהִימְנוּתָא אֹמֵר "בֵּא בִימִים" זֶה לֹא יָמִים שֶׁל פֶּה, זֶה יָמִים הָעֲלִיּוֹנִים, זֶה יָמִים שֶׁל אֲמוּנָה, שֶׁל חֶסֶד שֶׁל גְּבוּרָה שֶׁל תְּפֹאֶרֶת זֶה הַיָּמִים הָעֲלִיּוֹנִים, בְּסִפְרוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת וְהַ' בְּרַךְ אֶת אַבְרָהָם בְּכֹל דְּמִתְמַן נִפְקִין כֹּל בְּרַבָּא וְכֹל טִיב. ויש מקום אחר שהזוהר אומר ש"בכל" זה גימטריא שם קדוש, והקב"ה אמר לו אתה תדבר אלי בשם הקדוש הזה, ותקבל כל ברכה שאתה צריך.

וממשיך הזוהר: **זְכָאין אֲנֹן מְאִריהוֹן דְּתִשׁוּבָה דְּהָא בְּשַׁעְתָּא חֲדָא בְּיוֹמָא חֲדָא בְּרַגְעָא חֲדָא קְרִיבִין לְגַבִּי קוּב"ה אֲשֶׁרִי בְּעֵלֵי תִשׁוּבָה, שְׁבִרְגַע אֶחָד מִתְקַרְבִּים לְהַקְב"ה מֵה דְּלֹא הָוָה הָכִי אֲפִילוּ לְצַדִּיקִים גְּמוּרִים דְּאֶתְקְרִיבוּ גַבִּי קוּב"ה כְּכֹמָה שְׁנִין, אַבְרָהָם לֹא עָאֵל בְּאֲנֹן יוֹמִין עֲלָאין עַד דְּהָוָה סִיב כְּמָה דְּאֶתְמַר וְכֹן דְּדוּד דְּכִתְיִב וְהַמְלִךְ דְּדוּד זָקֵן בָּא בְיָמִים אֲבָל מְאִרְיָה דְּתִשׁוּבָה מִיַּד עָאֵל וְאֶתְדַבֵּק בֵּיה בְּקוּב"ה בְּעֵלֵי תִשׁוּבָה מִתְקַרְבִּים בְּפִעַם אֶחָת, שִׁזָּה דְּבֵר שְׁאִינוּ אֲפִילוּ בְּצַדִּיקִים גְּמוּרִים כְּמוֹ אַבְרָהָם שְׁהִיוּ צְרִיכִים לְעֹלֹת מִדְּרָגָה אַחַר מִדְּרָגָה. מֵה זֶה כַּח שֶׁל בְּעֵלֵי תִשׁוּבָה.**

רבי יוסי אומר, תנינו, אתר דמאריהון דתשובה קיימי ביה בההוא עלמא, צדיקים גמורים לית לון רשו לקיימא ביה בגין דאנון קריבין למלכא יתיר מכלהו ואנון משכי עליהו ברעוניתא דלכא יתיר ובחילא סגי לאתקרבא למלכא איזה חשק, כי הם טעמו תאוות, והם עוזבים הכל ומתקרבים לה'.

תא חזי, כמה אתרין מתוקנין ליה לקוב"ה בההוא עלמא בא וראה כמה מקומות מתוקנים לו לקב"ה באותו עולם, ובקלהו בי מותבי לון לצדיקים, כל חד וחד לפום דרגיה בךא חזי ליה כתיב, אשרי תבחר ותקרב ישכון חצריה, דקוב"ה קריב לון לגביה דסלקין אנון נשמתין מתתא לעילא ולא תאחדא באחסנתיהון דאתתקנו להו ישכון חצריה, איזה זכות, יש למי שמתקרב ומתקרב.

חתן הבר מצוה שחט כבש לעיני כולם

רציתי לדבר איתכם היום על מורנו ורבנו גדול דורנו שהיה קודש קודשים, ראש השיבה רבי מרדכי שרעבי זכותו יגן עלינו אמן, שהשבוע חל יום פטירתו. אנחנו זכינו לגדול כאן בישיבה אצלו, אני

או משהו, הוא היה בא לפה, אבל אף אחד לא היה יודע שזה ר' שריה דבילצקי. כולם יודעים ר' שריה דבילצקי מקובל אלקי, אבל בפנים לא היו מכירים אותו, היה לו זקן קצוץ והוא היה בא להתחבא פה... היה אומר לי: "בניהו אל תגיד עלי..." היה אומר: "אני בא אבל בתנאי שאני יוכל לשבת בשקט, אני בורח מבני ברק כי מפריעים לי", כך היה יושב פה, והיה לומד. והוא היה כל כך אוהב את הרב שרעבי, והיה עזר לרב.

אם יצא פרח - הוא חי

אנחנו היינו פה ילדים היינו רואים דברים לא פשוטים, דברים אדירים. מה שהיינו רואים פה זה היה משהו לא רגיל בעולם. למשל, במלחמת יום הכיפורים, החצר כאן היתה מלאה מאמהות מאנשים, הבנים נעדרים, היה צרות גדולות, אנשים לא ידעו מה הולך עם הילדים שלהם.

חלק מהאנשים היו באים לפה, וחלק הולכים לרב כדורי, אני הייתי לומד בפורת יוסף, והרב כדורי היה לו חדר מול ישיבת פורת יוסף, אז היינו יכולים להיכנס בפנים לשבת, והייתי רואה, שבאים נשים שלא היו יודעות מה מצב הבן שלהם, והרב היה אומר: "תקחי את הזרעון הזה תשימי אותו בעציץ תשקי אותו תגיד לי מה צמח". או שהיה אומר: "תקחי עץ שקדים תחפרי בו קצת תשימי את זה בפנים ותגיד לי אחרי כמה ימים אם יצא פרח או לא", וככה היה, אם יצא פרח - הוא חי, אם לא יצא פרח - הלך. ככה זה היה אצל הרב כדורי.

אבל פה בחצר היו באות אמהות ובני משפחה, והרב היה אומר לכל אמא משהו אחר, לאחת היה אומר: "יום שלישי יבוא", והיה אומר לה לצאת. או שהיה אומר: "ירחם השם", אנחנו היינו שואלים אותה, מה אמר הרב? אם הוא אמר "ירחם השם", אנחנו יודעים שהכוונה שהוא נפטר, לא היינו מדברים איתה. אבל אם אמר "יום שלישי הוא יבוא", היינו מחזקים אותה ואומרים לה: מה שהרב הוציא מהפה, כך יהיה, הוא יודע את הכל, אם אמר לה יום שלישי יבוא, כך יהיה. והם לא היו מאמינים. אבל ביום שלישי הוא היה בא. והיו באים פה ובוכים מהתרגשות: "הוא בא, הוא בא". והיו אומרים להם: "אין דבר כזה, אם הרב אומר, מה שיצא מהפה הקדוש שלו, זה נהיה על המקום! בלי חכמות.

"בקרע העליונה, לא בקרע הזאת, זה הבל הבלים, אני שתלתי בעולם העליון, בקרע העליונה, איפה השכינה, שתלתי מאה שתילים, והם כבר נתנו פירות וכל העולם נהנה מהם..."

והם אומרים לו: "אנחנו לא מבינים מה אתה מדבר", והוא אומר: "אני אסביר לכם, כל יום צריך להתפלל להקב"ה, לקיים מצוות", אומרים לו: "אתה לא מתאים לנו, קח את הרגליים שלך תלך..." הרב יצא משם ובא לירושלים לשכונה הזאת ככה מן השמיים...

בתימן הייתי מלמד

היה פה למטה איזה בית כנסת שנקרא "רחמים בנא", נכנס לשם, הוא והרבנית, מה היה לו מסכן, היה לו איזה שני סלים, סל אחד בידו, וסל אחד אצל הרבנית, נכנס לבית הכנסת, היה זמן מנחה וערבית, התפלל איתם, אחרי זה אומר לו הגבאי: "אתה עם אשתך פה בעזרת נשים?" אומר לו: "כן, באנו מתימן ואין לנו איפה להיות, תעזוב אותי פה היום בבית הכנסת, תסגור עלי את הדלת, מחר בבוקר נתפלל ונלך לראות איפה נהיה".

הגבאי הזה הרגיש שזה אדם קדוש, והתחיל לדבר איתו, אומר לו: "אתה יכול לתת לנו שיעורים?", אומר לו הרב: "כן, בתימן הייתי מלמד תלמידים, גם פה אני יכול, גם מבוגרים, מה שתגיד לי, ואני אשתדל, למה לא", אומר לו הגבאי: "אם כך, יש לי פה איזה דירה קטנה, דירת חדר, אתן לך ולרבנית, תשבו בדירה הזאת, והתשלום יתקזז לפי מה שאתה תעבוד ותלמד".

מייד הגבאי העלה אותו לדירת חדר, סידרו לו שמה מיטה כסא וספסל שולחן ומנורה, איך אהבו אותו משמים. ובאמת הוא היה מלמד אותם כל בוקר וערב. ובמהלך היום הם היו הולכים לעבודה, והוא היה רץ לבית אל, כי אמר לרבנית: "באתי לארץ הקדושה, אני רוצה פנימיות התורה".

בישיבת בית אל ראש הישיבה אז היה רבי שלום הדאיה, והיה שמח שלומד פנימיות התורה. וגם היה לומד פה בגורגים, שהיה כאן רבי יעקב לופס נותן שיעור, [ובסוף הרב היה נותן את השיעורים].

היתה לו בהירות והבנה עמוקה. ובסוף הבן של חכם שלום הדאיה - רבי עובדיה הדאיה, היה בא לשמוע את השיעורים איך שהוא נותן, הוא הביא אותו אצלו ל"בית אל החדשה" שהוא יתן שיעורים, לא היה לו כסף לתת לו, אמר רבי עובדיה הדאיה: "חצי משכורת אני, חצי משכורת הרב שרעבי", לא היה ממוון.

ברח מבני ברק ובא לכאן

אשתו של הרב תקופה היתה עובדת כ"מבשלת". כי אז לא היה כמו היום אולמות, אלא אדם שהיה ברית מילה, היו מביאים מבשלת לבית, אומרים לה מה רוצים לאכול, והיא מבשלת, קובה, חורשה סבזי... והרבנית היתה הולכת לבשל בשביל שיהיה פרנסה.

יום אחד הגאון ר' שריה דבילצקי שאז היה גר בירושלים בשערי חסד, נולד לו בן, [יש לו בן אחד], נולד לו בן, היה גר פה, והוא היתה מבשלת לברית, והנה היולדת רואה שהיא מבשלת ובוכה, והיולדת אומרת לה: "מה יש לך?" והיא אומרת לה: "אני יש לי בעל שאין כמותו, גאון, לומד, אבל עכשיו הוא לא מרגיש טוב, ואני צריכה לבא לבשל כי אין לנו מה לאכול. היולדת סיפרה לבעלה, לר' שריה דבילצקי, והוא אמר: "טוב אני אבוא לראות", בא אצל הרב איזה יום, אמר לרב: "אני רוצה ללמוד איתך סוד, אני אתן לך פרנסה, ואשתך לא תצטרך לעבוד, העיקר תלמד איתי קצת".

רבי שריה היה גאון, הוא נפטר לפני כמה שנים, היה גר בבני ברק. יש לו ספרים מאד יפים, נקרא פתח עיניים החדש. כשהיה בחירות

אני אמרתי לה: "אם הרב אומר לך תבואי לפה, את תבואי ותראי אותו, לא סתם הרב אומר לך", והיא אומרת: "מה אתה מדבר? אתה ילד בכלל!"

היא אמרה לי: אתה בכלל ילד

אני זוכר יום אחד באה לפה אשה אחת אומרת לו: "אני שמעתי על יום הכיפורים איך שכולם באים ואתה אומר להם, אבל לי יש בעיה אחרת, הבן שלי כבר איזה 7-8 שנים ברח ממני, ונמצא בחו"ל לא יודעת איפה, ואני מתה, רוצה לראות אותו", וזה דברים שאני שומע אותם, אמר לה הרב: "ביום חמישי תבואי לפה", והיא אומרת אומרת מה זה יתן לי? אבל הרב סיים, הוא לא מדבר הרבה. אני אמרתי לה: "אם הרב אומר לך תבואי לפה, את תבואי ותראי אותו, לא סתם הרב אומר לך", והיא אומרת: "מה אתה מדבר? אתה ילד

בכלל!" אמרתי לה: "אז מה, אני חי פה, אני אומר לך".

ביום חמישי היא באה לפה לחנות במחנה יהודה ובחור אחד שואל "אתם יודעים איפה זה הרב שרעבי? אני רוצה ללכת אליו", לבנתיים היא באה, והיא מתחילה לרעוד היא הולכת לבית של הרב והבן שלה בא לשם, התחילה לבכות מה זה בכיות, ואומרת

הרב שרעבי אמר: "מהחצר שלי תבוא הגאולה", וכל פעם הייתי מתפלא מה זה מהחצר, הרב לא מוציא מילה מהפה לא נכונה, מה זה מהחצר? זה חלום? מה זה תבוא מכאן?

כבוד הרב איך אמרת לי את המילים האלה.

כל מי שהיה בא לפה, היה רואה מול העינים שמה הרב היה אומר, כך זה נהיה, אם הרב היה אומר על חולה שאין לו כלום, אז באמת אין לו שום דבר. פעם באה לפה איזה ילדה, וההורים שלה אמרו שהיא קיבלה מחלה קשה, וההורים שלה בוכים מתייפחים, והיא פה, והרב אמר להם: "אין לה שום דבר", והם אומרים: "אבל עשו צילומים", והרב אומר: "אמרתי לך! אין לה כלום!", הלכו עשו צילומים אין כלום, נקי. והרופאים לא מאמינים!!!

"הכסף תפס אותך לא תוכל ללכת"

הרב היה אומר לא ללכת לצבא, אני זוכר פעם בא איזה אחד, אומר: "כבוד הרב קראו לי לצבא פתחו לי תיק והכל" והרב אומר לו: "אתה פטיר ועתיר", בלשון הזה, עד היום הזה לא קראו לו... כשהרב היה אומר מילה זה היה מילה. מילה זה מילה. זה לא היינו שומעים, היינו רואים בעינינו.

אני זוכר יום אחד שהיינו יושבים בבית המדרש, והיה למטה צעקות בכיות, מה קרה? אנחנו יוצאים, ורואים את הרב אומר לאיזה אחד: "תלך", והוא לא יכול ללכת. מה קרה? היה פה משפחת חאווי, האבא של משפחת חאווי הלווה לאחד פה בשוק, ארבעים אלף דולר, באותו זמן זה היה סכום עתק. אחרי שלשה חדשים הוא היה צריך להחזיר, ועבר כבר ארבע חודשים, והאבא של חאווי אומר לו "מה עם הכסף", והוא אומר "איזה כסף? אתה חולם חלומות, אתה ישן", ויכוחים, ענינים, הלך לרב שרעבי.

הרב שרעבי יודע שזה דובר אמת הוא מכיר אותו, שכן שלו, אמר לו "תקרא אותו לפה", והלווה אומר מה זה הרב הזה, הוא בא. אמר לו הרב תחזיר לו את הכסף, אומר "לא לקחת". ואמר לו הרב "טוב תלך". והוא רוצה ללכת לא יכול. אומר תלך. לא יכול ללכת. אומר לו הרב "הכסף תפס אותך עכשיו, אתה לא תוכל ללכת, כי אתה שקרן", והוא התחיל לבכות, איזה בושח וחרפה. בסוף הרב אמר תחזיר לו את הכסף, והוא אמר איפה נמצא הכסף, הלכו להביא את זה ואז הוא הצליח ללכת, התברר שאת כל הכסף הוא החביא באיזה מקום מתחת לאדמה.

הוא אמר למור אבי: תקנה את כל המסביב

פלא פלאות מה שהיה פה, זה היה דברים שכולנו היינו רואים פלאות פלאות. משהו לא רגיל. יש הרבה הרבה דוגמאות, אבל העיקר זה היה גדולתו בתורה, שזכה להעמיד דור ישרים מבורכים של לומדי תורה, לכן זה זכות גדול להמשיך את המקום הזה, להמשיך את

התורה שהוא נתן. הרב לא היו לו ילדים, אבל הוא העמיד כאן דורות של לומדי תורה.

מור אבי שנפטר עכשיו אמר לרב: "אני הכל יעשה בשביל הרב", הרב אמר לו: "אני רוצה שתקנה לי את כל המסביב", ובאמת מו"ר אבי לפני שנפטר, זכה לקנות הכל. אומר עכשיו הכנתי כל העבודה כמו שהבטחתי לרב, הכל מוכן. תעבדו, תמלאו לי את זה, בלומדים. שבעז"ה יהיה גאולה.

הרב שרעבי אמר: "מהחצר שלי תבוא הגאולה", וכל פעם הייתי מתפלא מה זה מהחצר, הרב לא מוציא מילה מהפה לא נכונה, מה זה מהחצר? זה חלום? מה זה תבוא מכאן? אבל אני פה כבר כמה עשרים שנה, ואני רואה מיום ליום שכל החצר הזאת מלאה מכוונים, ימים נוראים, אין איפה להתפלל, מתפללים בחצר, מסככים אותה, ושמה עושים את הכל אבל מה זה מלא, מי חלם שיהיה כל כך הרבה מכוונים, בסוכות מי חלם מכוונים כאלה, מאתיים מכוונים, אני אומר "זה מביא את הגאולה!", לא סתם הוא אומר מהחצר הזאת תבוא גאולה.

הרב וה"סבא קדישא"

הוא זכה להרבה זכויות ואיתו אבא שלי שרוח ה' תנחהו בגן עדן, זכויות כאלה שאין כמותם בעולם, והזכות הזאת שיעמוד להם. מורנו ורבנו רבי מרדכי שרעבי שזכה להקים דורות של מקובלים. שהתורה שלו מתפרסמת בכל העולמות וגם מו"ר אבי שהמשיך את הכל.

אבא שלי היה קם הרב שרעבי, מדבר הרב שרעבי, הולך זה הרב שרעבי, אוכל זה הרב שרעבי, איפה שאתה מדבר איתו הוא היה חייב להכניס לך את הרב שרעבי הוא היה חי לתוך הנשמה שלו. אשריו ואשרי חלקו.

עכשיו בשמים הם שני כוחות אדירים, והם פועלים, כשהיו פה מלחמות למשל מלחמת יום הכיפורים, הרב שרעבי היה מביא את כל הילדים, והיה משלם הרבה כסף לילדים שיבואו להתפלל, אותו דבר אבא שלי, כשהיה רואה גזירות וצרות, היה לוקח ילדים, ועושה סליחות בבכיות, וכל יום היה עושה פתיחת ההיכל, ולא היה לו כסף, מה שיש לו מה שאין לו הוא היה מוציא, והיה אומר להם: אתם כל יום תקבלו, רק תבואו, ואני רוצה לראות סליחות, סליחות, כל כך היה דבק בזה. לפעמים הייתי אומר מה עושה זה כל הזמן סליחות... אבל באמת הוא צדק במה שהוא עשה.

שניהם, גם הרב שרעבי וגם אבא שלו, לא נהנו מהעולם הזה, לא היה להם כלום, היו בעניות. אוכל - בחלומות בלילה. זה היה פלא פלאות אשריהם ואשרי חלקיהם.

זכותם יגן עלינו, שיהיו ישועות גדולות לכל בתי ישראל בנחת וחיים טובים. **ובעזרת ה' ביום רביעי** בערב יהיה פה ההילולא שלו, יהיו דרשות של הרבנים כמו שאתם רואים, וגם נלמד את "דרוש קדיש" של הרב כדי שנדע להגיד טוב את הקדיש, נשתדל עליו. ונזכה לעשות נחת רוח ליוצרנו לעשות רצון בוראנו. ה' יזכנו.

מי שברך אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב יברך כל הקהל הקדוש וכל המאזינים דרך הלויין דרך הרדיו מורשת, וערוץ אלפיים, ורדיו דרום, והלומדים בעלון, מלכא דעלמא יברך יתכון יזכה יתכון בבריאות איתנה ונהורא מעליא. וזכות מורנו ורבנו רבי מרדכי שרעבי יגן בעדכם באלף המגן, בכל אשר תפנו תשכילו ותצליחו, תזכו לשנים רבות נעימות וטובות, ונזכה לעסוק בתורה לדעת את כל התורה, ללכת בדרכי ה', וכן יהי רצון ונאמר אמן.